

המעשה הוא העיקר

ו' תשרי - יום ההילולא של הרבנית חנה התחזק בקיום ג' המצוות - חלה נדה הדלקת הנר

א. הראשי תיבות דשם של בעלת ה"אירצייט" (חלה נדה הדלקת הנר) כולל ג' העמודים שעליהם בנוי כל בית ישראל, בנין עדי עד, בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות¹. ויש לעורר [אנשים ונשים וטף]², אודות ההוספה וההתחזקות בקיום ג' מצוות אלו במיוחד על ידי נשי ישראל (ועד שגם שייכותן לאנשים היא בעיקר לאחרי הנישואין), ומה טוב - לעשות זאת לעילוי נשמתה³.

י"ג תשרי - יום ההילולא של אדמו"ר מהר"ש ללמוד המאמר הצור תמים פעלו תרכ"ז במשך המעת לעת

א. המאמר הראשון דפרשת האזינו שאמר אדמו"ר מהר"ש בהתחלת נשיאותו הוא דבור המתחיל הצור תמים פעלו תרכ"ז - וכדאי ונכון שילמדוהו במשך המעת-לעת דיום ההילולא⁴, או על כל פנים בימים שלאחרי זה, אבל בקשר ליום ההילולא⁶.

צרכי החג

להודיע מבעוד מועד שבודאי יקבלו כל מה שצריכים

א. [מובן מעצמו, שכדאי גם] להודיע מבעוד מועד שכל אלו שצריכים לקבל העזר, בודאי יקבלו כל מה שצריכים - שההודעה גופא תוסיף במנוחת הנפש ומנוחת הגוף⁷.

על כל אחד/ת מוטלת האחריות שהזקוקים לזה יהיו להם צרכי החג

וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.
1) וראה משיחת מוצאי ו' תשרי תש"נ - התוועדות תש"נ ח"א ע' 65: "ועוד ענין בשם חנה שהוא גם (כמבואר בספרים) ראשי תיבות של ג' מצוות אלו ששייכות במיוחד לנשים: ח - "חלה" - ע"ש חן הכתוב "ראשית עריסתיכם חלה" - כולל כשרות האכילה ושתי' בכלל, ה - הדלקת הנר שמביאה לשלום בית בכל הבית כולו (ופועלת מערב שבת לערב שבת כמדובר כ"מ) והנ"ן שבאמצע - טהרת המשפחה. ואע"פ שאלו הן מצוות שהאנשים והנשים חייבים בהם בשוה, הרי מנהג ישראל הוא, כפי שרואים במוחש, שקיום מצוות אלו בפועל "המעשה הוא העיקר" הוא ע"י הנשים וכו".
2) תש"נ שם ע' 66.

3) משיחות ש"פ וילך ו' תשרי תשמ"ט - התוועדות ע' 44-45: "ולכן, יש לנצל הנתנת כח דיום ההילולא (ש"פועל ישועות בקרב הארץ") כדי להוסיף בכל הענינים האמורים, ומה טוב - לעשות זאת לעילוי נשמתה, אשר, ע"ז ממהרים ומזרזים קיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם".
4) נדפס בסה"מ תורת שמואל תרכ"ו ע' רמא ואילך.
5) משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי תשנ"ב - התוועדות ע' 72: "(ועכ"פ בסמיכות זמן), ותוכן המאמר - שהקב"ה וותון ומארץ אף עד שיעשה האדם תשובה כו".
6) שם תשנ"ב - שיחות קודש ע' 96: "בקשר עם י"ג תשרי יום ההילולא, דהכל הולך אחר הכוונה, הרצון והעונג".

7) משיחת ש"פ תבוא כ"א אלול תשמ"ח - התוועדות ע' 315. משיחת ש"פ תבוא, כ"א אלול תשמ"ח - התוועדות ע' 327: "יעוד תועלת בהדיבור על זה עתה - להרגיע את רוחם של הנצרכים שממתניין בקוצר רוח ותמהים על שלא קיבלו עדיין צרכי החג, שכאשר ישמעו שדיברו ועוררו על זה עוה"פ בהדגשה מיוחדת, ידעו שבודאי יקבלו צרכי החג בהקדם, והעיקוב לא ה' אלא בגלל סיבה צדדית כו".

ב. בנוגע לפועל: על כל אחד ואחת מוטלת האחריות לודא שהזקוקים לזה יהיו להם כל צרכי החג, שזה אפשר לקיים בנקל על ידי נתינת כסף למוסדות שתפקידם לעזור לאנשים נצרכים⁸.

ג. להשתדל לתת את צרכי החג בהקדם הכי האפשרי, כדי שיהי לו גם בימי ההכנה [לחג הסוכות] מנוחת הנפש ושמחה⁹.

ד. שיזדרז לברר, אולי יש בין שכיניו או שכנותיו א' שחסר לו בענינים אלו, אלא שלפעמים מצד נפילת-הרוח שלו אין לו את האומץ לגשת ולומר שחסר לו בצרכי החג, ואפילו כשיש לו את האומץ לזה, אין לו אומץ לבקש זאת¹⁰!

ה. אפילו אלו שכבר נתנו על זה, צריכים להתבונן עוד הפעם אולי יכולים וצריכים להוסיף בזה¹¹.

ו. לספק צרכי חג הסוכות לכל הצריך "שלחו מנות לאין נכון לו" זה בעיקר בחג הסוכות, ובפרט שחג הסוכות הוא זמן הנקרא בגלוי ובפרסום "זמן שמחתנו", ולכן יש לדאוג שכל יהודי יהי בשמחה¹².

ערב חג סוכות להוסיף בצדקה

א. ידוע שבערב סוכות מרבים בצדקה¹³.

ב. אף שעל פי דין מספיק ג' דפנות, שתים כהלכתן ושלישית אפי' טפח (כמפורש ב"דבר משנה" ופסק דין השולחן ערוך) כבר נהגו ישראל לעשות סוכה שלימה מד' דפנות¹⁴.

לתת צרכי החג, ד' מינים סוכה ומה טוב שלכל א' יהי סוכה משלו

8) תשמ"ח שם.

9) שיחת מחרת יום הכיפורים תשמ"ט - התוועדות ע' 81. וראה משיחת ש"פ תבוא, כ"א אלול תשמ"ח - התוועדות ע' 327: "בענין זה דובר כבר בימים שלפני" (נוסף על המדובר כ"מ"פ בשנים שלפני"ז), כדאי שיעסקו בזה בהקדם האפשרי, מפני הצורך להסיר את דאגתם של הנצרכים שמתחילים לדאוג משך זמן לפני בוא חודש תשרי, ודאגה זו מטרידה את מנוחתם כו' (אף שבאמת היו צריכים לבטוח בהקב"ה ש"זן ומפרנס לכל!), עד שיקבלו את צרכי החג בפועל (לא רק הודעה של בשר ודם) - ע"י המחאה (שיק) וכי"ב, שאז, נעשה אצלם מצב של מנוחת הנפש, ובמילא, יכולים לעסוק בעבודתם בעניני התומ"צ מתוך מנוחה כו' (ע"ד מ"ש הרמב"ם בנוגע ליעודים גשמיים שבתורה). אמנם, הגיעה שמועה מבהילה שישנם עשרות יהודים שעדיין לא קיבלו צרכי החג, אע"פ שעומדים כבר קרוב לסימום של חודש אלול, בשבת סליחות.

והסיבה לכך אינה מפני שלא יודעים מי הם הנצרכים - דמכיון שבשנה שעברה קיבלו צרכי החג, יודעים מי הם, ואע"כ, לא נתנו להם עדיין צרכי החג. ולכן, מזכירים עתה עוה"פ אודות ענין זה, כדי שיזדרזו ויתנו צרכי החג לכל הנצרכים, תיכף ומיד, ולא עוד, אלא, לעשות חשבון עוה"פ אולי צריך ליתן להם עוד יותר כו', ופשוט, שכל זה צריך להיות מתוך סבר פנים כפשוטו ממשי".

10) ר"ד משיחת ש"פ נצבים תנש"א: "ויתירה מזו - הוא בא בטענה שלא צריכים לדאוג לו ל'משמנים וממתקים", משום ש"אי אתה מחוייב לעשר"!
11) משיחת ש"פ תבוא כ"א אלול תשמ"ח - התוועדות ע' 315. וראה משיחת ש"פ וילך תשנ"ב - שיחות קודש ע' 45: "וכל זה צריך להיות באופן ד"וילך", היינו שמכיון שהוא חושב בזה כבר במשך כמה וכמה רגעים, נופלים במחשבתו המצאות חדשות איך לספק את צרכי הנזקק כו".

12) תשמ"ט שם: "ההנתינה לצדקה היא באופן ד'לפנים משורת הדין". וכמ"ש "ועשית הישר והטוב בעיני ה'", וממילא כל מה שכתוב בשר"ע ובאחרונים עד לאחרוני האחרונים נהי' דין, וה'לפנים משורת הדין' הוא יותר מזה".
וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

13) משיחת י"ג תשרי תש"נ - התוועדות ע' 119.
14) משיחת י"ג תשרי תש"נ - התוועדות ע' 119.

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ח ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת.נ.צ.ב.ה. נדפס ע"י בנם הרה"ח ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כותבתינו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ג. לתת צרכי החג לכל הזקוקים, בעוד מועד, הן בנוגע לסעודות החג, והן בנוגע לסוכה וד' מינים, ומה טוב - שנגם] בנוגע לסוכה ישתדלו שתהי' לכאור"א סוכה משלו, שאז, שמחת החג היא בשלימות יותר¹⁵.

ה. לכל ראש צרך להיות ההכרזה על דבר "א גוטן מועד", וכיון שלא עשיתי הבדלה - תהי' ההכרזה על ידי הגבאי²⁵.

כמה מקפידים לאכל בשר נוסף לשתיית יין בכל יום דחול המועד
ו. כמה וכמה מקפידים לאכול בשר (נוסף על שתיית יין) גם בכל יום דחול המועד, כיון שחיוב השמחה מן התורה הוא גם בחול המועד²⁶.

להוסיף בתורה ובפרט פנימיות התורה ובפרט ביום השלישי
ז. ב"זמן שמחתנו" צריכה להיות הוספה ביתר שאת וביתר עוז בלימוד התורה, ובהדגשה יתירה בנוגע ללימוד פנימיות התורה באופן של הבנה והשגה בחכמה בינה ודעת, בתורת חסידות חב"ד²⁷.

ח. האמור לעיל אודות ההוספה בתורה (נגלה דתורה ופנימיות התורה) שצריכה להיות בחג הסוכות, מודגש ביותר ביום השלישי דסוכות, מצד ענינים המיוחד של האושפיזין דיום זה, יעקב ואדמו"ר הזקן, שענינם תורה²⁸.

ט. כל יום משבעת ימי הסוכות צריך להיות הוספה מיוחדת בלימוד תורתו של האושפיזא העיקרי דיום זה, שבא בראש, ו"עימי" באים גם שאר האושפיזין²⁹.

כל אחד ואחד ילמוד ביום ד' דסוכות ענין חדש בתורה
י. האושפיזין דיום זה [ד' דחג הסוכות] הם משה [ואדמו"ר האמצעי] - [לכן] יש ללמוד ענין חדש בתורה משה, שעד עתה לא למדו עדיין [וענין זה שייך לכאור"א]³⁰.

יא. כיון שמצות ד' מינים זמנה כל היום כולו, דרושה זהירות יתירה שלא ישכח לקיימה, כטבע האדם שבירדעו שיכול לעשות דבר מסויים במשך כל היום כולו, גדול יותר החשש שישכח דבר זה, מאשר דבר שזמנו מוגבל³¹.

להרבות בסכך ולהדגיש הדבר בדיבור, ולעשות נקב לראות הכוכבים
ד. ידוע מנהג כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ומנהג אביו כ"ק אדנ"ע - שהיו מרבים בסכך, והדגישו הדבר גם באמירה בדיבור¹⁶ שהיו אומרים שיוסיפו עוד סכך ועוד סכך, מבלי לדאוג לכך שצריך שיהיו כוכבים נראים מתוכה¹⁷.

ה. ו[בהג"ל] בודאי מצאו עצה שיוכלו גם לראות הכוכבים, ובפשטות - על ידי זה שלוקחים "מקל" ותוחבים אותו בעובי הסכך, וככל שירבה הסכך יעשה בו נקב קטן על כל פנים שדרכו ויכלו לראות הכוכבים¹⁷.

להוסיף על כל פנים עוד ג' הדסים על הג' שינסם בלאו הכי
ו. מנהג חב"ד להוסיף במנין ההדסים, על כל פנים - עוד ג' הדסים על השלושה שינסם בלאו הכי¹⁸.

חג הסוכות
להכריז שיש פנאים "גוט (שבת) יום טוב בהרמת קול מפעם לפעם"
א. על פי מה שכתוב בילקוט ש"ש לרש"י שמחות כתיב בחג" (מה שאין כן בחג השבועות ובחג הפסח) מתאים שההכרזה "גוט שבת" גוט יום טוב" תהי' שלש פעמים, אשר, "בתלת זימני הוי חזקה"²⁰.

ב. ובוזה גופא - בהגבהת הקול מפעם לפעם. [במכל שכן וקל וחומר מ"כל נדרי"²¹] ועד כדי כך, שבפעם הג' מגביהים את הקול ביותר וביתר, באופן שכולל הגבהת הקול בתכלית (שאינן למעלה מזה)²².

ג. ביחד עם [הנ"ל ס"ב] זה, צריכה להיות השמחה והרמת קול כו' בסדר מסודר (לא באופן פראי, "אן ווילדקייט", חס ושלום, ובלי דחיפות כו'), ככל עניני קדושה הקשורים עם הקדוש ברוך הוא²³.

15) ש"פ האזינו י"ג תשרי תשמ"ט - התועדויות ע' 97: "...ובפרט שבנוגע לד' מינים מודגש החיוב שצ"ל "לכס", משלו דוקא, ומה טוב - שגם בנוגע כו'".

16) "ע"ד שמצינו בעשיית הבשמים לקטורת "כשהוא שוחק אומר הדק היטב היטב הדק מפני שהקול יפה לבשמים".

17) ליל ד' דחגה"ס תש"נ - התועדויות ע' 164.

18) משיחת ש"פ האזינו י"ג תשרי תשנ"ב - שיחות קודש ע' 98. הנ"ל נאמר בקשר ל"מבצעים".

19) וראה שיחת ליל ג' דחג הסוכות תשמ"ח התועדויות ע' 200: "כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז "גוט שבת", וכל הקהל אחריו - ג"פ".

20) ליל א' דחג הסוכות תש"נ - התועדויות ע' 142: "בין כל ההכרזות שהכריזו עתה, שכח הגבאי (מאיוז סיבה) ענין עיקרי - ההכרזה "גוט שבת גוט יום טוב". וראה שיחת ליל א' דחג הסוכות תשנ"ב - שיחות קודש ע' 110: "[בסיום השיחה] כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז שוב "א גוט יום טוב! א גוט יום טוב! א גוט יום טוב!". ראה שיחת ליל א' דחג הסוכות תשמ"ח - התועדויות ע' 171. ראה ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 108. ועוד.

21) שיחת ליל א' דחג הסוכות תשמ"ח - התועדויות ע' 171: "במכ"ש וק"ו מאמירת "כל נדרי" ש"נוהגין שהש"ץ אומר אותו ג' פעמים ובכל פעם מגבי' הקול יותר מבראשונה", ועאכ"כ בנוגע לענין של שמחה, הקשורה עם "הרמת קול", הרי בודאי שבכל פעם צריך להגבי' הקול יותר מבראשונה".

22) שם תשמ"ח: "ויש להוסיף שהגבהת הקול פועלת גם הגבהה בכל מציאותות של האדם - הגבהה ממעמד ומצב של חולין למעמד ומצב של יו"ט".

23) תשמ"ח שם.

24) ליל א' דחג הסוכות תש"נ - התועדויות ע' 144: "ולכן לא אמתין אלא אכריז בעצמי: "גוט שבת גוט יום טוב, גוט שבת גוט יום טוב, גוט שבת גוט יום טוב", ועד שיחליטו לעשות "אסיפה רבת" דכל העולם כולו, האנשים הנשים והטף, האם וכיצד להכריז כו', יצאו י"ח ע"י ההכרזה דלעיל".

25) שיחת ליל ג' דחג הסוכות תש"נ - התועדויות ע' 148.

26) ליל הושענה רבה תש"נ - התועדויות ע' 192: "קיום המצוה דשמחת יו"ט (ושמחת בחג") היא ע"י אכילת בשר שלמים דוקא, וגם בזמן הזה (שאינן לנו בשר שלמים) פוסק רבינו הזקן ש"מצוה יש באכילת בשר ביר"ט כיון שנאמר בו שמחה", ומטעם זה מקפידים כמה וכמה לאכול כו'".

27) "מעייני הישועה" תנש"א - התועדויות ע' 107: "ע"פ האמור שהשמחה ד'זמן שמחתנו" קשורה עם מתן-תורה דלוחות אחרונות באופן ד"כפליים לתושי" מובן, שב'זמן כו'".

28) "מעייני הישועה" שם ע' 139.

29) "מעייני הישועה" שם ע' 112.

30) משיחת ליל ד' דסוכות תשנ"ב - שיחות קודש ע' 133: "(אלא אם כן מדובר ביהודי שלמד כבר כל התורה כולה ממש), כיון שבתורה משה נכלל גם חלק הפלפולא דאורייתא. ואדרבה, על חלק זה נאמר "נתן מלחמו" דמשה - שנתן לבני ישראל את הפלפולא בתורה וכו'".

31) "מעייני הישועה" שם ע' 149 הערה 294: "לג' או ד' שעות בהתחלת היום, או עד חצות היום (כמו ק"ש ותפלה)".

יב. כשהתחיל ה"רעש" בנוגע לשנת הקהל, הרי, כדי לפעול גם בעצמי כו', הוכרתי לעשות ענין מיוחד שלא לפי רוחי כו'³², - לשנות המנהג ולאחוז כל הד' מינים (לא רק בעת הנענועים, אלא גם) במשך כל זמן אמירת ההלל³³.

אושפיזין

לדבר ולהזכיר אודות האושפיזין שבזהר והחסידים

א. איתא בזוהר שבשבעת ימי חג הסוכות באים לסוכתו של כל אחת ואחת מישראל שבעה אושפיזין (אורחים) מהעולם העליון (עולם האמת) אברהם יצחק יעקב³⁴ משה אהרן יוסף ודוד (ובמקום אחר מוסיף גם שלמה אושפיזא השמיני)³⁵.

להזכירם בשמותם כנשיאים

ב. הזכרת האושפיזין החסידים היא (לא בשמות שנקראו בכניסתם לכריתו של אברהם אבינו עליו השלום, כמו האושפיזין שבזהר, אלא) בתוארים המיוחדים שנקראו בהם בתור נשיאי (ישראל, ובפרט נשיאי) החסידות³⁶.

ג. ואלו הן³⁷: הבעל שם טוב (ולא השם "ישראל")³⁸; המגיד (ממעזריטש) (ולא השם "דובער")³⁹; אדמו"ר הזקן (ולא השם

40 שם: "שתואר זה (הזקן, הראשון) מדגיש מעלתו בהתייחסות תורת החסידות חב"ד ע"י ספר התניא, ועד שנתפרסם ונקרא גם שם "בעל התניא (והשולחן ערוך)".

41 "מעייני הישועה" תנש"א - התוועדויות ע' 111: "שמדגיש שייכותו לאדמו"רים שלפניו ושלאחריו, שלהיותו "אמצעי" ה"ה כולל שניהם (כמודגש גם בזה שתורת החסידות שלו היא באופן ד"רחובות הנהר").

42 שם: "שמדגיש שייכות למשיח צדקנו, שנקרא בב' השמות "צמח" "צדק" (משיח צדקנו), ע"ש פעולתו בהחיבור תורת החסידות ותורת הנגלה ביחד בריבוי גדול (גם בכמות), שבה מודגש הענין ד'פוצו מעינותיך חוצה, שע"ז אתי מר דא מלכא משיחא".

43 שם: "שמדגיש מעלתו של הנקרא בשם זה ע"ש ש"השלתיהו לה' כל הימים אשר חי' הוא שאול לה".

44 שם: "שבזה מודגשת דרכו המיוחדת בתור נשיא ישראל".

45 שם: "שהתואר "נשמתו עדין" הוא התואר שנקרא בו כמו הקריאה בשם (שעיקרה) לנוכח (אף שלכאורה ה"ז סתירה מיני' ובי'), וההסברה בזה ע"פ הפתגם שאמר לפני הסתלקותו: "איך גיי אין גן עדן (אין הימול) און די כתבים לאז איך אייך", שגם בעלותו לגם עדן (נשמתו עדין) נמצא כאן (שלכן שייך לקרותו כמו שקורין לנוכח) ע"י הלימוד בכתבי החסידות שלי".

46 ולהעיר מ"מעייני הישועה" תנש"א - התוועדויות ע' 108. הערה 48: "...שהראה באצבעו ואמר: כאן יושב הבעש"ט... וכאן יושב אאמ"ר (דער טאטעל)".

47 "מעייני הישועה" תנש"א - התוועדויות ע' 111: "שקשור עם הגאולה: יוסף ע"ש "יוסף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל", ויצחק ע"ש השחוק ("כל השומע יצחק ל"י) ששלימותו תהי' בגאולה העתידה, כמ"ש "אז ימלא שחוק פינר".

48 שם ע' 112: "שהתואר נשיא דורנו מדגיש פעולתו והשפעתו בתור נשיא ישראל".

49 (ע"פ הציוני וההוראה שלו) נתפרסמו ונדפסו כתבי החסידות של רבותינו נשיאינו (כולל גם ספריהם של הבעש"ט ("כתר שם טוב" ר"צוואת הריב"ש") והמגיד ("מגיד דבריו ליעקב", שנקרא גם בשם "לקוטי אמרים") שנדפסו עוד הפעם".

ראה גם ליל ראשונים דסוכות תש"ג. התוועדויות ע' 139: "ש"אנן נוסף אבתרי". ועוד.

וראה ליל שמח"ת תשמ"ח התוועדויות ע' 10-309: "...אמנם כשם, שבשמע"צ ניתוסף עילוי לגבי שבעת ימי הסוכות, מובן, שכן הוא גם בנוגע ל"אושפיזין" שבשמע"צ אין זה באופן ד"אושפיזין", שהם אורחים, אלא באופן של "בעלים". ונקודת הביאור ע"ד ובדוגמת החילוק שבין סוכות לשמע"צ, שבסוכות יוצאים ל"סוכה", דירת עראי, ובשמע"צ נכנסים ל"בית", דירת קבע, וכן, בסוכות מודגש הענין ד"אושפיזין", בדוגמת אורחים שבאים באופן של עראי, ואילו בשמע"צ מודגש ענין הקביעות לא "אושפיזין", אלא "בעלים".

וענין זה מודגש גם אצל שלמה המלך וכ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

שלמה המלך שבנה בית המקדש, לא רק באופן ד"ואהי' מתהלך באוהל", דירת עראי, אלא באופן של דירת קבע. וכ"ק מ"ח אדמו"ר מנהל פועל דיישבת תומכי תמימים, שבה נתחדש הענין דלימוד והפצת המעיינות חוצה באופן של התיישבות וקביעות, בבחינת דית קבע, עד לשלימות הניצחון ד"מלחמת בית דוד" לבטל את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", באופן ד"אמן ואמן".

והנה, ע"פ האמור ששמח"ת הוא יום התשיעי, בהמשך לשבעת ימי הסוכות ושמע"צ, ובאופן נעלה יותר צריך להתבטא הדבר גם בנוגע לענין ה"אושפיזין".

נקודת הביאור בקריאה דשמח"ת, שבה מסיימים וחותרים כל התורה כולה "לעיני כל ישראל". כלומר, לאחר שישנו ענין ה"אושפיזין" במשך שבעת ימי הסוכות, ולאחרי ניתוסף גם מעלת הקביעות ד"בעלים" בשמע"צ. הרי זה נעשה באופן ד"לעיני כל ישראל" בשמח"ת". ועוד.

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ר יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ר אמיית וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

אלטער רבי וכו', עד לאביו כ"ק מו"ח אדנ"ע שהי' ממלא מקומו⁴⁹.

ו. כל ה(ארבעה-עשר) אושפיזין באים בכל יום, אבל לכל יום יש את אושפיזו העיקרי, העומד בראש "ועמי" באים שאר האושפיזין: ביום ראשון אברהם והבעל שם טוב, ביום שני יצחק והמגיד, וכן הלאה⁵⁰.

ז. יש להזכיר את ה"אושפיזין" עצמם (לא רק מספרם כו') גם בשמותיהם (על דרך ובדוגמת הזכרת זכות אבות על ידי זה שאומרים "האיר פני מכל המזרח עד שהוא בחברון", שמזכירים בפירוש השם "חברון")⁵¹.

ח. עם היות שהזכרת והזמנת האושפיזין בדיבור אינה מנהג חב"ד (מאיזה טעם שיהי'), הרי, רבותינו נשיאינו דיברו כמה פעמים אודות האושפיזין, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שדיבר והזכיר כמה פעמים אודות האושפיזין, הן האושפיזין שבזוהר, והן האושפיזין החסידיים, וצוה להדפיס ולפרסם כו'⁵².

ט. פרטי הדברים אודות האושפיזין שבזוהר והאושפיזין החסידיים (שיכותם זה לזה⁵³, החילוקים שביניהם וכו') נתבארו בארוכה

(49) ליל ג' דחה"ס תש"נ התועודיות ע' 151. וראה שיחת ליל א' דהג הסוכות תשנ"ב שיחות קודש ע' 107: "[כידוע שזה ה' באופן ד'מראה באצבעו ואומר זה: - כאן ישב הבעש"ט, וכן ישב המגיד וכו', ומה שאמרו "ישב" (האט געזעצן) לשון עבר הוא מפני שפירו את הסיפור לאחר-מכן; אבל מכיון שנמצאים עתה בלילה הראשון דהג-הסוכות, הרי מובן שהאושפיזין נמצאים עתה בפועל בלשון הווה"].

וראה ע"ז ליל הושענא רבה תש"נ התועודיות ע' 190, שיחת ליל ד' דהגה"ס תשמ"ט - התועודיות ע' 165. ליל א' דהג הסוכות תשמ"ט התועודיות ע' 103. לעיל הערה 45. ועוד.

(50) לילות הראשונים דהגה"ס תש"נ התועודיות ע' 139. ראה ליל הושענא רבה תש"נ התועודיות ע' 190: "...וע"ז בנוגע לאושפיזין החסידיים". הערה 8: "אף שבנוגע אליהם לא נתפרש הסדר ד'עמי", הרי, מסתבר בפשטות שכן הוא הסדר גם אצלם".

ראה ליל ה' דחה"ס תשמ"ט התועודיות ע' 158-9: "...כיון שימי הסוכות חלוקין בקרבנותיהם", ה"ה חלוקים גם ב"אושפיזין", אורחים שבאים לשולחנו של אדם, שדומה למזבח שעליו מקריבים הקרבנות, "קרבני לחמי לאשי". . . שכל יום ישנו אושפיזי אחר שהוא הראשון ובא בראש כל האושפיזין, אשר, שינוי זה אינו במקום בלבד (מקום ראשון או מקום שני כו'), אלא, כתוצאה מזה נעשה שינוי בעל פרטי עניניהם. . . שאינו דומה מעמדם ומצבם של האושפיזין ביום ראשון ליום שני, וכן הלאה". שם הערה 14: "ולדוגמא: כאשר האושפיזא נעשה במקום שני תמורת היותו במקום ראשון הרי גם הענינים שהיו אצלו בדרגא שני, נעשים בדרגא שלישית וכו'".

(51) ליל ה' דחה"ס תשמ"ט התועודיות ע' 159. וראה גם "מעייני הישועה" תנש"א - התועודיות ע' 10-109: "ומזכירים עתה את ענין ה'אושפיזין" [נוסף לכך שע"ז מעוררים זכות אבות, כפי שמצינו בהקרבנות התמידי (התחלת העבודה דכל יום) בביהמ"ק שהיו אומרים "האיר פני כל המזרח עד חברון", "להזכיר זכות אבות" שבחברון".

(52) ליל ד' דהג הסוכות תשמ"ח התועודיות ע' 223.

ראה ליל ב' דהג הסוכות תשנ"ב שיחות קודש ע' 114: "ומכיון שכן, יש מקום לחזור שוב ("איבערידין") על הענינים והמעלות דיום הראשון, והאושפיזין דיום הראשון (כפי שהם נכללים בענינו של יצחק) אברהם אבינו והבעש"ט, [ובפרט שלא דובר במעלתם באריכות הדרושה. אף שמוצאים אמתלא לזה וטעמים בזה וכו', שאחד הטעמים לכך הוא כיון שכבר דובר בזה בארוכה ובפרטיות בשנים הקודמות, ויתירה מזו, שהענינים הודפסו כבר, וממילא מובן שאין טעם לחזור שוב על כל ענינים אלו, ובפרט בעמדינו כבר לאחרי ארבעים שנה, שאז יש לכא"א את כל הענינים ד'לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", כך שאין צורך לחזור שוב על כל הענינים שדוברו בעבר, והודפסו כבר וכו'"]".

וראה ליל ד' דהג הסוכות תשנ"ב שיחות קודש ע' 130-1: "...השייכים ליום זה [כפי שהודפס כבר וחזור על כך כמה פעמים, וגם הזכירו זאת בשיחה ביום הקודם, וע"ז בימים שלפני זה יותר משלש פעמים]". ועוד.

(53) ראה לילות הראשונים דהגה"ס תש"נ הערה 81 התועודיות ע' 139: "שהיה האושפיזין של נשיאי החסידות באים ביחד עם האושפיזין שבזוהר והיינו הן, ע"ד שתורת החסידות היא בדרגת תורשבע"פ בערך הזהוהר, והרי תורה בפירושה ניתנה, ותושב"כ ניתנה ביחד עם פירושה בתושבע"פ".

המעשה הוא העיקר

שמחת בית השואבה¹

בזמן הגלות השמחה מתחילה בלילה הראשונה

א. שמחת בית השואבה - בזמן הגלות - מתחילה בלילה הראשון דחג הסוכות², ואדרבה - בלילה הראשון צריך להיות שמחה גדולה ביותר, מכיון שעל ידי זה נעשית "הפתיחה" דכל שמחת בית השואבה בשנה זו³.

גם הנשים וטף

ב. בזמן הגלות יכולות וצריכות גם הנשים [וטף⁴] לחגוג בעצמן את שמחת בית השואבה, (בעזרת נשים), בעת מעשה, או לאחר⁵.

ג. כבר עברו ריבוי שנים מאז שחוגגים שמחת בית השואבה, אשר, משנה לשנה הולך וניתוסף כו', [באין-ערוך⁶] כהציווי "מעלין בקודש", ומזה מובן היכן אוחזים (ועל כל פנים - היכן היו צריכים לאחוז) בשנה זו⁷.

הזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

(1) להעיר משיחת ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ט התוועדות ע' 144: "יומשך רחובות הנהר" אמיתי ו'עשירות' אמיתית בכל הענינים, ועד לעשירות בגשמיות, כדאיתא בספרים (שחג הסוכות בכללותו ובמיוחד) שמחת בית השואבה ממשיכה גם עשירות בגשמיות, נוסף על עשירות ברוחניות" ע"ש.

(2) "שכן, הסיבה לכך שבזמן שביהמ"ק ה' קיים היתה מתחילה שמחת בית השואבה במוצאי י"ט הראשון של חג (בגלל החליל שאינו דוחה את ה'י"ט) - אינה שייכת בזמן הגלות, ובמילא, מתחילה השמחה בליל י"ט הראשון".

(3) שיחת ליל א' דחג הסוכות תשמ"ח התוועדות ע' 172: "ולא עוד, אלא, שזוהי גם הפתיחה לענין השמחה במשך כל השנה כולה - כידוע פתגם כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמועדי חודש תשרי הם מועדים כלליים על כל השנה כולה, כל מועד בנוגע לענינו המיוחד, ובגור'ד, חג הסוכות, זמן שמחתנו" - המשכת השמחה על כל השנה כולה".

(4) ליל ג' דחג הסוכות תשמ"ט - התוועדות ע' 130 הערה 77: "דנשים וטף. כאמור, שגם הם משתתפים בשמחת בית השואבה". וראה ליל א' דחג הסוכות תשמ"ח התוועדות ע' 178: "יש להקהיל רבים מ ישראל" "הקהל את העם האנשים והנשים והטף" להשתתף בשמחת בית השואבה, הן בנוגע לאנשים, והן בנוגע לנשים [כמדובר כמ"פ שאף שביהמ"ק היו הנשים באים רק "לראות ולשמול", הרי, בזמן הגלות ניתוסף העילוי (ירידה צורך עלי) שגם הנשים בעצמן שמחות בשמחת בית השואבה]. והן בנוגע לטף, לאחד את כולם בשמחת בית השואבה".

וראה יום ד' דחג הסוכות ל'צבאות השם' תשל"ב - שיחות קודש ע' 140: "שכמו שאתם רואים בחייכם הפרטיים שכשישנו דבר משמח אין צורך כלל לעורר ולזרו אתכם על דבר השמחה, ואין צורך למנוע אתכם משינה, משום שזה מובן מאליו שאינכם יכולים להרדם אז, כי אתם נוטלים חלק בשמחה - כמו כן בשמחה זו, שנוסף על השמחה דסתם י"ט הרי זה ה'י"ט השלישי, ומוזכר בו ג' פעמים החיוב ד'שמחה' כו' - שאין שום צורך לזרו אתכם בענין השמחה... ואדרבה - אתם מראים דוגמא ח' לחברים שלכם, והילדות - לחברותיהן, ונוסף לזה - אתם מראים דוגמא ח' להורים, ותובעים מהם להוסיף בשמחה עוד יותר לגבי שמחתם בשמחת י"ט ושמחת בית השואבה עד עתה, למרות שנמצאים אנו כבר ביום הרביעי דימי הסוכות".

(5) שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התוועדות ע' 185: "דאף שבזמן שביהמ"ק ה' קיים באו רק "לראות ולשמול", מ"מ, לאחר החורבן, כשבתלה שמחת בית השואבה שביהמ"ק, ונשאר רק זכר בלבד, הרי, קלקלתנו זוהי תקנתנו, ירידה צורך עלי' - שגם הנשים חוגגות את שמחת בית השואבה".

(6) ראה ליל ב' דחג הסוכות תשל"ב - שיחות קודש ע' 117: "השמחה ביום זה צריכה להיות ביתר שאת ויתר עז במעשה בפועל לגבי השמחה ביום הקודם, אל"פ שגם אז היתה השמחה באין-ערוך לשנים שלפני זה וכו'". וראה גם ליל ג' דחג הסוכות תשל"ב שיחות קודש ע' 124: "בששנה זו הוא רוצה כפליים ממה שהי' לו בשנה שעברה בלילה זה. ויתירה מזו, שגם בשנה שעברה הי' זה כפליים (שלא-בערך) מהשנה שלפני, ובהו זה הוא מוסיף כפליים, שלא-בערך - גם לגבי השנה שעברה".

(7) ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התוועדות ע' 106: "ואפילו אם ה' איזה חסרון בהשמחה דשנה שעברה כו' - הרי אין לך דבר העומד בפני התשובה".

ד. שמחת בית השואבה בזמן הזה מתחילה אמנם ב"עזרה" שכבית-הכנסת (בדוגמת ה"עזרה" שבבית המקדש), אבל, נמשכת ויוצאת גם מחוץ לבית הכנסת - ובשתיים: בסוכה בהתוועדות דשמחת בית השואבה באמירת לחיים וטעימת ("פארביסין") מזונות וכיוצא בזה, ולאחרי זה גם ברחוב [כדלקמן]⁸.

לעשות התוועדות ד"שמחת בית השואבה"

ה. כמסופר בשיחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו אודות ההתוועדות דשמחת בית השואבה בליובאוויטש⁹ (גם) על ידי אביו כ"ק אדמו"ר נ"ע ורבותינו נשיאינו שלפניו, שהראו דוגמא חי' בגופם ממש כדי שמהם יראו וכן יעשו¹⁰.

ו. העזרה היא המקום שמסייע לכל שמחת בית השואבה - על ידי שחוזרים ומספרים אז את פרטי השמחה שהיתה בעזרה. ואפילו כשלא חוזרים על כך, הרי מכיון שענינים אלו הודפסו כבר בגמרא כו' הרי זה פועל על כל הדורות¹¹.

לחזור לבני ביתו המדובר בהתוועדות

ז. בכואו לביתו לאחר הפארבריינגען דשמחת בית-השואבה, וחלק מב"ב לא היו (מאיזו סיבה שתהי') בשמחת בית השואבה, או שהיו בשמחת בית השואבה שבה לא דובר אודות ענינים אלו - שבודאי ימסור להם את הענינים המדוברים כאן, ובהוספה¹².

ח. יש להתחיל לשמוח בשמחת בית השואבה אפי' אם זה ימעט באכילה ח. יש להתחיל בשמחת בית השואבה תיכף ומיד, ועוד לפני קידוש וסעודת יום טוב, ואחר כך יפסיקו למשך זמן כדי לקדש על היין, יין המשמח, ולאכול סעודת יום טוב בשמחה¹³.

ט. בפשטות: מלבד הזמנים הקבועים לתפלה, סעודת החג, והכנסת אורחים כו' - יש לנצל את כל הזמן לשמוח בשמחת בית השואבה, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: "מצות היום בשמחה"¹⁴.

י. לא נורא אם בגלל זה יתמעט באכילת דגים או בשר, או אפילו בשתיית יין (אף שצריך להיות שתיית יין במדה ויותר מן המדה, על ידי זה ש"מכניסים" במדה יותר מן המדה), העיקר, שתהי' השמחה למעלה ממדידה והגבלה¹⁵.

(8) "מעייני הישועה" שם ע' 121: "ואז ממשכים ומוסיפים בשמחת בית השואבה מחוץ לבית הכנסת - ובשתיים: בסוכה - (נוסף על קידוש וסעודת י"ט, גם) בהתוועדות דשמחת בית השואבה באמירת לחיים וטעימת ("פארביסין") מזונות וכיו"ב, כמסופר בשיחות וכו'. ושם ע' 120-1: "היינו שהשמחה היא גדולה ביותר, שממלאת כל שטח המקום שבין הכתלים והגג דבית הכנסת, עד שאינם יכולים להכיל גודל השמחה, ואז מתפרצת השמחה ויוצאת לחוץ".

(9) "מעייני הישועה" שם הערה 128: "אף שמכמה סיבות לא הי' מנהג זה (דעריכת התוועדות שמחת בית השואבה) בגלוי כ"כ בכל תפוצות ישראל, אפילו בין חסידים".

(10) "מעייני הישועה" שם ע' 121: "ומזה מובן שנתנו גם כח שכאשר מהם יראו" (ובמילא יהי' הרצון בזה) אזי "כן יעשו", ובהצלחה רבה ומרובה".

(11) משיחת ליל ד' דחה"ס תשל"ב - שיחות קודש ע' 135: "...בגמרא ובברייתא, שדפוס ענינו לדורות, ועד לכל הדורות כולם, הרי זה פועל על כל הדורות. וכמסופר בגמ', ובפרט בברייתא בארוכה ובהרחבה, איך חגגו את שמחת בית השואבה - בימים ההם בזמן הזה".

(12) משיחת ליל ב' דחה"ס תשל"ב - שיחות קודש ע' 115: "בעמדנו עתה בליל ב' דחג הסוכות, הזמן-גרמא לדבר אודות המעלה הפרטית דהיום השני, ושל האופיזיאז דיום השני - יצחק... ולכן יש לבאר את מעלתו המיוחדת של יצחק זוקא, ע"פ בקיצור וברמז, ובאופן ד'תן לחכם ויחכם עוד'... וכמו כן - בבואו לביתו כו'".

(13) ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התוועדות ע' 107.

(14) שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התוועדות ע' 187.

(15) ראה משיחת ליל ב' דחה"ס תשל"ב - התוועדות ע' 147: "כ"ק אדמו"ר שליט"א חי"ק, ואמר: בנוגע להנענועים הדלוב (שאקלען דעם לולב) - יש צורך בהזירות שמגודל ההתלהבות בעת הנענועים לא יפרדו עליו של הלולב... ולמחר לא יוכל לבדך עליו; אבל בנוגע לנענע את עצמו (שאקלען זיך") - לא נורא... ועוד והוא העיקר - למעט בהזיבור ולהרבות בעשי', ולהתחיל בזה

שמה בפועל ממש על ידי הפה, רגלים, עד שהרחוב ירקוד
יא. לצאת ולשמוח בשמחת בית השואבה בפועל ממש - על ידי
השירה בפה, "עקימת שפתיו הוי מעשה", עד ל(טיפוח בידים)¹⁶
וריקוד ברגלים (מעשה כפשוטו), ובאופן ד"כל עצמותי
תאמרנה", כולל גם - שמחה וריקודים ברשות הרבים, עד שהרחוב
בעצמו ירקוד¹⁷.

לשמוח יהודים נוספים אפילו אלו ששמחים כדי לצאת ידי חובתם

יב. על אחת כמה וכמה שפועלים השמחה והריקוד אצל בני
ישראל שדרים ברחוב, או אפילו רק עובדים ברחוב, כי, הדיבור
עמם בעניני התורה הנצחית (ועל אחת כמה וכמה בענין "ואהבת
לרעך כמוך", "כלל גדול בתורה") פועל אצלם, עד שגם הם
פועלים על יהודים נוספים לשמוח בשמחת בית השואבה¹⁸.

ההוסיף בכל יום באופן של חידוש

יג. על פי הכלל מעלין בקודש, מובן שאחרי גודל השמחה של
הלילה הראשון של שמחת בית השואבה - צריך להתוסף בזה
הוספה ועלי' בלילות שאחרי זה [ועד להוספה באופן של
חידוש]¹⁹²⁰.

תיכף ומיד בבית-הכנסת ובבית-המדרש, וממנו יומשך ויתפשט באופן שלמעלה ממדידה והגבלה,
החל מהניגון של שמחת תורה²¹.

וראה שיחת ליל הושענה רבה תשמ"ב - שיחות קדש ע' 167: "כמו למשל, שרגליו עייפות כבר
מרוב ריקוד, וידיו עייפות ממחאות הכפיים וכיו"ב. . . אלא מיד כשהוא מבחין (גליק ווי ער
דערהערט) אה! רוצים לבלבל אותי, הרי הוא סוחף בשמחתו (שלעפ"י ער אריק") גם את העינין
המבלבל, ויתירה מזו - גם את האדם המבלבל, באמרו: הקשב (הער זק אייך!) אתה נקרא בשם
"אדם" מלשון "אדמה לעליון": ענינו של "עליון" - שהוא עליון מכל המידות והגבלות, ומכיון שאתה
צריך להיות "אדם לעליון" - עליון לבלבל את כל המידות והגבלות...".

16 שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 187: [ולחעיר, שהיו כאלו שרצו לערער
על ההנהגה דטיפוח בידים כו' בשבת או י"ט, אבל, כבר נתברר והוכח בראיות ע"פ נגלה דתורה
שאין כל כשש בדבר, (ראה שר"ת מנחת אלעזר ח"א ס"ט. לקו"ש ח"א ע' 230. ועוד), ובטל לגמרי כל
הערעור כו'].

וראה תשמ"ב שם ע' 164: "ולחעיר, שהחילוק בין זה שרוקד בעצמו בכל רמ"ח אבריו ושם"ה גידו
לכין זה שמוחא-כף בידי לבדו, הוא לא סתם חילוק, אלא חילוק גדול ביותר: דאל"פ שגם
המחיות-כפיים היא ענין (מעין הריקוד), הרי זה **בדוגמת** עניית אמן אחר ברכת חבירו, שלמרות כל
העלויים שבעניית אמן וכו', הרי רואים בפשטות, שכשרוצים לנצל את מירב התועלת מהפרי,
באופן שהוא נעשה "דום ובשר כבשר" בגשמיות, הרי דבר פשוט הוא (ואין צורך בראיות והוכחות
לזה, וכל בני ביתו מודים בכך) שזה לא נעשה כאשר משהו אחר אוכל את הפרי והוא מסתפק
בעניית אמן על ברכת חבירו, אלא דוקא ע"י שהוא עצמו אוכל את הפרי, והוא עצמו מברך את
ברכת הפרי המתאימה (כולל ברכת "שהחינו")²².

17 ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התועודיות ע' 106. ראה משחת ליל ב' דחג"ס תשמ"ג -
התועודיות ע' 146: "המעשה הוא העיקר - להוסיף בשמחת בית השואבה בלילה השני, הן בנוגע
לעצמו והן בנוגע להזולת, ועד שפועלים "אז די גאס אליין זאל מיט-טאנצן". וזירה מיוחד בזה כי,
ע"פ השמועה, לא היתה השמחה בלילה הראשון באופן "אז די גאס האט געטאנצט" וכו'.

מעייני הישועה תנש"א התועודיות ע' 122: "כנהוג בשנים האחרונות ששמחים ורוקדים גם
ברחוב, עד כדי כך, שהרחוב עצמו רוקד (די גאס אליין טאנצט מיט)", החל מהרחובות הקרובים,
בשכונה זו [וערה ימ: 130: שבה חי "ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועבד עבודתו בתורה עבודה וגמ"ח
במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ובאופן שיומשך מזה בכל העיר, בכל המדינה,
ובכל המדינות כולם, ונוסף על ההמשכה בנוגע **למקום**, גם בנוגע **לזמן** שיומשך על כל השנים
שלאח"ז, בכל הזמנים כולם], ועד לרחובות הרחוקים, בכל העיר (בברוקלין ובני יורק) כולה".

18 ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התועודיות ע' 106.

19 "מעייני הישועה" שם ע' 132: "בשמחת בית השואבה דחג הסוכות שנמשכת שבעה ימים -
הולך וניתוסף בהשמחה המים ליום, ועד להוספה בשמחה באופן של **חידוש**, כמובן מהדין ד'**פנים
חדשות**" שבבעת ימי השמחה דשמחת תשמ"א". וראה שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח -
התועודיות ע' 264: "...וכמו כן בנוגע להיגיעה והסירחא הקשורה עם גודל השמחה, ובאופן של
הוספה מלילה ללילה: הן אמת שרביעי השמחה והריקודים כו' מעייף את הגוף, אבל, האם זו סיבה
שלא לשמוח ולרקוד?! משל למה הדבר דומה - לאדם השמח ורוקד **בשמחת נשיאי בני יחידו**,
שמרבה לשמוח ולרקוד כו' מבלי להתחשב בהתעייפות הגוף. אדם נורמלי לא צריך "ביאור והסבר"
מדוע עליו "להתעייף" מהשמחה וריקוד בנושאי בנן, ולא צריך להתדיין עמו האם לשמוח ולרקוד
פעם אחת, פעמיים או שלש פעמים בלבד, או לשמוח ולרקוד **בכל שבעת ימי המשתה**, ועד"ו בנוגע
לשמחת בית השואבה במשך **כל שבעת ימי הסוכות**. אדם שצריכים להסביר לו ענין ה"ל - סימן
שהוא טיפ"ש טיפ"ש שמויק (אמנם, לא לאחרים, אבל) **לעצמו!** לכל הפחות - אל תראה ותפרסם את
טיפשותך לכל!²³".

20 משחת לילות הראשונים דחג הסוכות תשמ"ג - התועודיות ע' 139-8.

טו. החל מליל שני דשמחת בית השואבה - שבהיותו ליל שני,
צריך להתוסף בזה באופן של "כפלים לתושי", הן כפלים בכמות
והן כפלים באיכות, שזהו שלא בערך יותר. [ואדרבה - העיקר הוא
ההוספה בכפלים באיכות]²⁴.

"פנים חדשות" כל יום, וגם שנעשה בעצמו בבחי' "פנים חדשות"

טז. לכל לראש - על ידי הוספת "פנים חדשות" כפשוטם, היינו,
שפועלים על עוד יהודי (שעד עתה לא השתתף בשמחת בית
השואבה) שגם הוא יבוא להשתתף בשמחת בית השואבה, ועל ידו
ניתוסף בשמחתם של כל המשתתפים בשמחת בית השואבה,
להיותו "פנים חדשות"²⁵.

יז. ועוד וגם זה עיקר - שכאו"א מהמשתתפים בשמחת בית
השואבה נעשה בעצמו בבחינת "פנים חדשות", על ידי זה
שמתעלה בעבודתו לדרגא נעלית יותר, עד שנעשה מציאות
חדשה, ובמילא, נעשית גם השמחה מתוך חיות והתלהבות חדשה,
"פנים חדשות"²⁶.

"החליל של בית השואבה" הוא ענין הכי עיקרי

יח. ההוספה בלילה זה [במוצאי החג] מצד החידוש דכלי זמר
("החליל") אינה הוספה סתם, אלא, הוספה שהיא בערך
לה"עיקר", ויש לומר שההוספה היא גדולה יותר מהעיקר,
כאמור, ש"החליל של בית השואבה" הוא ענין הכי עיקרי²⁷.

כל המקדים, זריז, מרבה, הרי זה משובח

יט. כל המקדים לשמוח בשמחת בית השואבה הרי זה משובח,
וכל הזריז הרי זה משובח, וכל המרבה הרי זה משובח²⁸.

לא טעמו טעם שינה - ואפי' בזמן שמוכרחים לישון

כ. להתחיל בזה תיכף ומיד - בהתחלת הלילה, ומוסיף והולך
במשך כל הלילה, ובלשון חז"ל "כשהיינו שמחים בשמחת בית
השואבה לא טעמנו טעם שינה"²⁹!

כא. אפילו בזמן שמוכרחים לישון²⁷, שמחת בית השואבה מבטלת
טעם השינה, מכיון שגם אז חולמים עניני חסידות, חולמים אודות

21 תשמ"ג שם ע' 139: "כי בכמות הזמן, ישנם כמה הגבלות מצד הזמן שצריך לערוך סעודת י"ט
וכיו"ב; משא"כ באיכות דקדושה - אפשר "להכניס" איכות שלמעלה מהגבלה בכמות מסוימת".

22 "מעייני הישועה" שם ע' 132. וראה לקמן הערה 49.

23 "מעייני הישועה" שם ע' 132. וראה שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 184-5:
"...נשאלת השאלה כיצד יתכן שבלילה השני דסוכות תהי' שמחה **אמתית**, ועאכ"כ שמחה **נעלית**
יותר לבני השמחה דלילה הראשון - כשאין כאן ענין של חידוש, גם לא החידוש ד"פנים חדשות"?!
...ועכ"כ **שעצם הציוני** להוסיף ולהעלות בשמחה, **מכריח ומודיע**, שניתן כח לכאו"א לפעול **חידוש**
בעצמו, היינו, **שהוא עצמו נעשה בבחינת "פנים חדשות"**! ומזה מובן גודל החידוש בהשמחה - לא
רק מפני שניתוספו "פנים חדשות" בין המשתתפים בהשמחה, אלא יתירה מזה, **שהוא בעצמו נעשה**
בבחינת "פנים חדשות", ובמילא, העילוי בהשמחה הוא לא רק באופן שפועל בעצמו איזו הזה,
נתועה או אפילו מרובה כו', אלא יתירה מזה, שנעשה **מציאות חדשה לגמרי**, "פנים חדשות".

ובפרטיות יותר - כל חד וחד לפום שיעורא דילי, היינו, שהחידוש שנעשה בבחינת "פנים חדשות"
הוא לפי-ערך מעמד ומצב ה"פנים" שלו בלילה הראשון, ובמילא, הרי זה תלוי במעמדו ומצבו של כל
אחד ואחת".

24 שיחת ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 218. ושם ע' 217-8: "מהענינים העיקריים
בשמחת בית השואבה - "**החליל** של בית השואבה", שהיו מחללין לרבות שמחה לבית השואבה",
שזה"ע עיקרי בשמחת בית השואבה, עד כדי כך, שמתחילין את השמחה **"במוצאי** יום טוב הראשון
של חג" מפני "החליל". . . שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב", היינו, ש"החליל של בית
השואבה" הוא **לעיקובא**. . . ויש להוסיף, שגם בנוגע לחידוש דכלי זמר ("החליל") יש עילוי בשמחת
בית השואבה בזמן הגלות - כי: "החליל של בית השואבה" בביהמ"ק הוא - **התחלת** השמחה (במוצאי
י"ט), כלומר, שעכשיו צריכים רק **להתחיל** את כללות הענין דשמחת בית השואבה, ואילו ה"כלי
זמר" שבשמחת בית השואבה בזמן הגלות - הם **בהוספה** לשמחה שהיתה כבר בי"ט (ושבת),
שנמצאים כבר בעיצומה של שמחת בית השואבה, לאחר החום וההתלהבות כו' (מען איז שוין
אנגעווארעמט) מהשמחה בלילות שלפ"ז, ובמיוחד בשנה זו ג' לילות וכו'".

25 שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 187.

26 ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התועודיות ע' 119. וראה שם ע' 107. ועוד.

עליו לראות כיצד הוא חוגג שמחת בית השואבה - נקל לשער אך ישמח וירקוד!³⁴...

זמן מוכשר לאחוז ולתפוס דוד מלכא משיחא

כח. מכיון שדוד מלכא משיחא הוא אחד מהאושפיון, וגם הוא משתתף ורוקד בשמחת בית השואבה (כנ"ל) - הרי זה זמן הכושר מאין כמוהו לאחוז ולתפוס אותו ("אנכאפן איס"), על ידי זה שאחוז ותופס יהודי (כידו או בגופו) שיש בו ניצוץ של משיח צדקנו³⁵.

לבקר בהמוסדות לאלו שחסדים בבריאות הגוף או נשמה ולשמחם

כט. אלו שנמצאים במעמד ומצב שחסר אצלם בהתמימות דבריות הגוף או בריאות הנשמה, ביחס אליהם מודגש יותר הצורך לפעול בענין השמחה, לבוא ולבקרם במוסדות המיוחדים שבהם נמצאים, ולשמח אותם, עד שיראו חיוך על פניהם, ולא רק חיוך בלבד, אלא שמחה של ממש, עד שהם ישמחו אחרים כו³⁶.

על ידי שבאים ממקום מרכזי מקומו של נשיא דורנו ניתוסף בהשמחה ל. מעלת השמחה שבכל מקום שחוגגין שמחת בית השואבה אינה דומה למעלת השמחה שנעשית על ידי זה שבאים שלוחים ממוקום מרכזי - שלוחים ממקומו של נשיא דורנו כו' שעל ידם ניתוסף בהשמחה במקומות אלו ביתר שאת וביתר עוז³⁷.

ללכת לשמח, ביום טוב - במקומות הסמוכים, בחוה"מ - מחוץ לעיר
לא. יש לעורר אודות [הצורך]³⁸ לנסיעות אל מחוץ לעיר [בכל מקום שישנם יהודים]³⁹ בימי חול המועד סוכות [נוסף על ההליכה

34) ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 143: "...וכן יקדו יחד עמו כל שאר האושפיון: משה, ועימי אברהם יצחק יעקב אהרן יוסף דודו, וכן האושפיון החסידיים, אדמו"ר האמצעי, ועימי' הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר מהורש"ב ו"ל"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו (החותם וקולט כל עניני האושפיון).

ומובן וגם פשוט, שכלל שיחשוב שחסרה אצלו ה"עשירות" בהבנת והשגת הענין, הרי, בידעו שעומדים סביבו ורוקדים יחד עמו ארבע עשרה צדיקים, שבעה אצלו ובעת האושפיון שבוהר ועוד שבעת האושפיון החסידיים, וידע מי הם צדיקים אלו, ובפרט כשחורים ומזכירים אותם פעם אחר פעם (מ"האלט אין איין דערמאונג") בשמותיהם, ומזכירים גם שנשיא דורנו הראה באצבעו ואמר כאן יושב כו' - בודאי תגדל שמחתו ביותר וביתר! ובאיזה מצב שיה' ברגע שלפ"ז - מספיק רק כו'.

35) תשמ"ט שם ע' 144: "...אשר, ניצוץ זה (שאצל חבירו) מדליק ומאיר (נרות להאיר) באש גדולה יותר את הניצוץ דמשיח צדקנו שבנפשו פנימה, ושתי הניצוצות יחדיו נעשים לאש ומדורה גדולה ששוררת במחלה שירי הגלות בדרכי נועם ודרכי שלום".

36) ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 138.

37) ליל ג' דחגה"ס תש"ג - התועדויות ע' 152: "כיון ש"כל ישראל בחזקת כשרות" - הרי בודאי שבכל מקום ומקום שנמצאים בנ"י חוגגים שמחת בית השואבה. אמנם, בשמחה גופא ישנם חילוקי דרגות, וגם בפריצת גדר ש"ע"י השמחה (שמחה פורצת גדר) יש פריצת גדר לפנים מפריצת גדר, ומובן, שעמלת... ולא עוד אלא שפעולתם של השלוחים נמשכת גם לאחר שנוסעים למקומם כדי להמשיך בסעודת י"ט ושמחת בית השואבה במקומם הם".

38) ראה שיחת ליל ג' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 129: "...בחוה"מ שאז, ישנה האפשרות והצורך לצאת ממקומו ולנסוע למקומות אחרים, עד למקומות רחוקים וכו'". ושם ע' 130: "כשמריעשים אודות ההוספה בשמחת בית השואבה, בתוקף של חזקה, כולל גם לצאת ממקומו ולנסוע מחוץ לעיר כו' - יכול משיחו לטעון: היתכן שאומרים לו לעזוב את מקומו, לצאת מן הסוכה, "סוכת שלום", ולנסוע למקום רחוק [הערה 77: למרות הטורח כו' - טלולא דברא שקשים מטלולא דאתא דאתא (כתובות כח, א. ו"ט)]. כולל גם הטלולא דנשים וטף. כאמור, שגם הם משתתפים בשמחת בית השואבה. כדי לשמח יהודים בשמחת בית השואבה - בה בשעה שיכול לעסוק בלימוד התורה, ענינם של האושפיון, יעקב ואדמו"ר הזקן! " ושם ע' 131: "כשיהי' יוצא מחוץ למקומו, מחוץ לעיר אלוקינו" - יש לו את הכח משבט גד, שהיו גבורים, ומנצחים באופן 'ד'וסרף זרוע אף קדקד', כולל גם שאם משיחו רוצה למנוע ממנו לצאת כו' ע"ז **שאוהו בזרועו**, או שמסביר לו ע"פ השכל שב"קדקד" (להיות אדם שכלי, ובפרט שלמד תורה, ויש לו הסברה ע"פ תורה), שצריך להשאיר במקומו, לאכול סעודת י"ט ולשמח בשמחת החג בסוכתו - אזי **וטורף זרוע אף קדקד'**, שסיביר לו ע"פ **שכל** שצריך לצאת מ'ד' אמותיו ולנסוע מחוץ לעיר, ולא עוד, אלא, שלוקחו **בזרועו**, ולוקח עוד כמה יהודים, ונוסע יחד עמהם מחוץ לעיר [הערה 88: וגם בהיותו בדרך - בהליכתו או בחזרתו, או בשתייהם - פועל בכל המקומות שעובר בדרך, אפילו כשאינו מתעכב אלא רק עובר בהם, ע"ז שמסתכל ואומר מה נאה אילן זה, מה נאה מושב זה כו']. כדי לשמח יהודים נוספים (שכולם עם אחד, בני יעקב, **יעקב** חבל נחלתו", ובני ישראל), בשמחה של תורה, ושמחה של מצוה, החל מהשמחה על ש"בנו בחרת מכל עם ולשון" בעת מתן תורה".

39) מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרה"ר ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ר ר' אמיני וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

שמחת בית השואבה, וחולמים אודות הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו!²⁸!

כב. לשמח גם אלו ששמחים בשמחת בית השואבה כדי לצאת ידי חובתם בלבד, ועד שצובטים את הלחיים שתעלה בהם אדמימות, כדי שכל הרואה אותם יחשוב שאדמימות הלחיים היא מפני גודל השמחה... ולכן צריכים לפעול אצלם שמחה אמיתית, שלא על ידי צביטת הלחיים²⁹.

להרגיש שזוהי שמחה שלו

כג. ההשתדלות שצריכה להיות בשמחת בית השואבה על ידי כאו"א מישראל - [היא] לא באופן ד"קדירא דבי שותפיי", [= קדירת השותפין] אלא באופן שכאו"א מרגיש שזוהי שמחה שלו³⁰.

שמתחיל ומראה דרך איך אפשר להוסיף עוד יותר בשמחה

כד. ולא רק כשותף אלא כמנהיג וראש, (בכל מקום שיכול לעשות זאת מבלי לפגוע, השגת-גבול וכיוצא בזה), שהוא מתחיל ומראה-דרך איך אפשר להוסיף ולפעול עוד יותר במעשה ודיבור, עד למחשבה הגלוי³¹.

כשאין מישהו לנהל את השמחה נעשה ה"מנהיג" ללא שהות

כה. שמראה בעצמו דוגמא חי' לכולם, שניכר בשמחתו שלא רק שהוא משתתף בשמחתו, אלא הוא משתדל בזה, ובהשתדלות גדולה עד כדי כך, שבכמה מקומות כשאין מישהו אחר שיכול לנהל את השמחה, נעשה הוא ה"מנהיג" בשמחה, ללא שהיות!³²

כו. אפילו כשמאיזו סיבה שתהי' יכול הוא לפעול בשמחת בית-השואבה בגלוי רק באופן של "שותפות" - צריך הוא להיות הרוח החי' בשמחה. ואף שהעומד-בראש הוא "יהודי אחר" ("אן אנדערער")³³.

להתבונן שעומדים על ידו 14 צדיקים ורוקדים ומסתכלים עליו

כז. מספיק רק שיתבונן, יחשוב ויהרהר לרגע קטן, שעומדים על ידו ארבע עשרה צדיקים אלו, ורוקדים מתוך שטורעם בשמחת בית השואבה, ויודע - כפי שאומר נשיא דורנו - שהם מסתכלים

נדפס ע"י ולזכות הרה"ר שמואל מאיר וזוגתו נחמה שיחיו ומשפחתו יעקב, זמן חייהם, חי' מושקא, שיינא מאטיל, מינא פייגע, מנחם מענדל שיחיו סעמיועלס

הצורך להרגיש ענין הטעם (השייך בעיקר לאכילה, כמ"ש "חך אוכל יטעם") בנוגע לשינה - שהחידוש בזה הוא, ששמחת בית השואבה מבטלת טעם השינה כו'.

29) ליל ג' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 132.

30) "מעייני הישועה" תנש"א - התועדויות ע' 117: "(נוסף לכן שמעורר ומרעיש את כל הנמצאים מסביבו להוסיף עוד יותר בשמחת בית השואבה), ועד שיכולים לומר עליו מי שלא ראה שמחת בית השואבה שלו לא ראה שמחה מימיו!".

31) משיחת ליל ג' דחג הסוכות תשנ"ב - שיחות קודש ע' 123.

32) משיחת ליל ה' דחג הסוכות תשנ"ב - שיחות קודש ע' 150-1: "כידוע הפסק דין בכיוצא באלה, ש'העובר לפני התיבה וטעה יעבור אחר תחתי ולא יחא סרבן באותה שעה". דמכיון שנמצאים כבר באמצע הענין, לאחר התחלת התפילה ע"י כל הציבור, ועליו הוטל להמשיך בזה, ולדאוג לכן שלא יהי' הפסק, הרי "באותה שעה" לא יחא סרבן - שאין לו לחכות עד שיתחננו אליו, בטענה שאין זה לפי כבודו, כבוד תורתו וידיעותיו וכו' - "להחזק" להיות המנהיג ("ער זאל זיך אנשלאגן")! ומזה מובן לענינו - שמחת בית השואבה, דמכיון שחזו ענין שהותחל כבר, והולך וממשיך כבר כמה ימים, ונמצאים כבר ביום החמישי, הרי "באותה שעה" - לא יחא סרבן, אלא אדרבה - עליו לגשת מיד לענין, ולדאוג שיהי' לכן המשיך".

33) תשנ"ב שם ע' 151: "הרי לאמיתותו של דבר, אין זה יהודי "אחר" אלא "אחיו כמותו", ועד לאופן ד'ואהבת לרעך כמוך", שזה הוא הוא עצמו! ובמילא, ודאי שלא יתרעם ("וועט ער ניט פאראיבל האבן") כשראה שיהודי שני מתנהג כבעל-הבית ("בשעת ער זעט אז מ'פראוועט בעה"בשקייט"). ועוד והוא העיקר - לא מבקשים ממנו שינהיג בעה"בשקייט ("ער זאל פראווען בעה"בשקייט") באופן של בעה"ב, כנהוג במנהג בעל-בתיים; תובעים ממנו שינהיג בעה"בשקייט לפי הבעה"בשקייט של הקב"ה - שזהו הענין הדפצת היהדות, והפצת התורה ומצוותיה".

שיצטרפו לשמחת בית השואבה, ויתאחדו עם שאר בני ישראל ששמחים בשמחת בית השואבה⁴⁵.

לח. ההתכוננות⁴⁶ שבלילה זה באים האושפיזין שענינם הוא אהבת ישראל ואחדות ישראל: אהרן אוהב שלום כו' אוהב את הבריות כו', אפילו "בריות בעלמא"⁴⁷, והצמח-צדק שפעל קירוב ואחדות בכל חוגי בני ישראל, מוסיפה בהענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, החל מהקירוב והאחדות בנוגע לשמחת בית השואבה⁴⁸.

לט. לכל לראש בנוגע לאלה שכבר נסעו לכמה מקומות כדי להוסיף ולזרו עוד יותר בשמחת בית השואבה, (ועל אחת כמה וכמה במקומות שצריכים לחדש שמחת בית השואבה) שפעולתם תהי' בהצלחה רבה ומופלגה. ובודאי יוסיפו בזה בית שאת וביתר עוז⁴⁹.

מ. ועוד ענין בזה שההוספה בשמחת בית השואבה במקום אחד פועלת גם שיתוסף בשמחת בית השואבה בכל שאר המקומות, כיון שכל בני ישראל הם מציאות אחת, "כאיש אחד בלב אחד"⁴⁵.

מא. ויתירה מזה שגם ההוספה בשמחת בית השואבה על ידי היחיד (שמסביר לעצמו ופועל על עצמו להגדיל ולהעמיק את השמחה) פועלת על כל בני ישראל, כיון שכל יחיד מישראל הוא "חלק אלקה ממעל ממש", והעצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכולו⁴⁵.

לחגוג בשמחת בית השואבה ביחידות היא היפך ההלכה והמנהג

מב. אפילו כאשר מאיזה סיבה שתהי' חוגג שמחת בית השואבה ביחידות - שכן, אף על פי שהנהגה כזו היא היפך ההלכה הדין והמנהג דשמחת בית השואבה, וצריכים לבטלה (כמו שאר עניני "ווילדקייטן" שצריכים לבטלם), הרי, גם בנתיים צריך להיות אצל שמחת בית השואבה, וגם במעמד ומצב זה בכחו וביכולתו לפעול אצל כל בני ישראל⁵⁰.

למקומות הסמוכים ביום טוב] - בכדי להביא אל היהודים הנמצאים שם את שמחת בית השואבה, מתוך שמחה וטוב לכב⁴⁰.

שעל ידי הנסיעה יתווסף בהפצת התורה והמעיינות ומצות ד' מינים לב. להביא גם - עניני הפצת המעיינות, ועל אחת כמה וכמה דיבור ע"ד הנהגה בחיי היום יום על פי התורה והמצוה, ולהסביר להם, שבזה תלוי ברכת הקדוש ברוך הוא בכל המצטרך⁴¹.

לג. צריכים להשתדל לזכותם במצות נטילת ד' מינים, היינו, שלפני הנסיעה יש לברר אם יש להם ד' מינים, ובאם אין להם, צריך לקחת גם ד' מינים כשרים. וכמנהג חב"ד, [ראה לעיל "חג הסוכות" אות ה] ולהשאירם שם בכדי שיהיו להם ד' מינים⁴².

לצרף ה"אשת חבר" וילדיו

לד. מה טוב - לצרף לנסיעה גם את ה"אשת חבר", וכמו כן את ילדיו, מפני שיש לחנכם גם לעניני הפצת המעיינות - שצריכים לדאוג לכל בני ישראל, גם לאלה הנמצאים בריחוק מקום רחוני, או על כל פנים בריחוק מקום גשמי⁴².

להביא בשורות משמחות והבשורה טובה העיקרית שמישיח כבר בא

לה. ומביא [להביא] אתו [בהנסיעה] שמחה, וניגון שמח, וענינים משמחים, ובשורות משמחות. כולל הבשורה-טובה העיקרית שמישיח כבר בא⁴²! ...

לו. [ועל פי הנ"ל אות ל"ה] ממילא מובן, שאז הוא רוקד ושמח בשמחה הכי גדולה, השמחה דקבלת פני משיח צדקנו! ובאופן שאינו מתבייש בריקודו, ואדרבה - הוא רוקד "לעניני כל ישראל", לקבל פני משיח צדקנו⁴³.

לז. בלילה זה [ליל חמישי] צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לאהבת ישראל ואחדות ישראל לאחד את כל בני ישראל בשמחה זו על ידי זה שפועלים על עוד יהודים ועוד יהודים

39) משיחת ש"פ האיזנו "ג תשרי תשנ"ב - שיחות קודש ע' 98: "העיקר - שזואגים לך שבכל מקום שישנם יהודים תהי' שמחת בית השואבה, דמכין שכל בני ישראל צריכים להיות בידח, הרי אחת מהשטים - או שהוא מביא אותם אליו, או שבאם אינם באים אליו הרי הוא נוסע אלהם, ועורך אתם בידח את שמחת בית השואבה".

40) תשנ"ב שם ע' 97. וראה משיחת ליל ה' דחג הסוכות תשנ"ב שיחות קודש ע' 151: "ובודאי ערכו כבר שמחת בית-השואבה בכל המקומות, ובפרט - במקום זה ובמקומות הסמוכים. כולל גם במקומות סמוכים אלו שבכדי להגיע אלהם צריכים לנסוע - שהרי נמצאים אנו עתה בזמן שנסיעה (בכלל) מתורת, ובמילא כשמדובר על נסיעה לדבר מצוה, הרי גם הנסיעה נעשית חלק מן המצוה (ולא רק 'מותרת'). ואדרבה, גם הנסיעה כשלעצמה היא מצוה - 'הוי רץ למצוה'! ועאכ"כ כשכבדי להגיע למקום מסוים צריכים למכונת 'מאשינס און אווטאמאבילן וכי"ב", שבכגון זה ה'ריצה' היא ביתר שאת יותר עוז, כיון שהוא מסתייע גם ברכב שלו, או של חבירו המשתתף עמו בידח".

41) תשנ"ב שם ע' 98: "אם בחוקתי תלכו" (כולל הפירוש ב"אם" מלשון תחנונים - שהקב"ה מתחנן של"בחוקתי תלכו") - אזי מקיים "ונתתי גשמיכם בעתם גו", ועד לסיום הענין "ואולך אתכם קוממיות" בתכלית השלימות - בגאולה האמיתית והשלימה".

42) תשנ"ב שם ע' 98.

43) תשנ"ב שם ע' 98: "וכשמשהו שואל אותו: 'וואס עפעס מיט אמאל', מה תפאוס אתה רוקד כ"כ, 'לשמחה מה זה עושה'?! - הוא עונה, או שאלו העומדים מסביבו ויודעים על כך עונים: 'וואס הייסט', וכי אינך יודע מה שכתב כבר בעיתונים, שמישיח כבר הגיע! ותיכף ומיד הוא מגיע לכאן, ולוקח את כולנו בתוך כלל ישראל לנסיעה" "עם עניני שמיא" לארצנו הקדושה, ולבית המקדש השלישי - לירוק שם את שמחת בית השואבה!...".

44) ליל ה' להגה"ס תשנ"ג התוועודיות ע' 80-179: "מהענינים המיוחדים בפעולתו של הצ"צ במשך ימי חייו באופן של חידוש לגבי הנשיאים שלפני, אדמו"ר האמצעי, ולפני אדמו"ר הזקן, המגיד הבעש"ט (וגדולי ישראל שלפניו), וגם לגבי הנשיאים שלאחריו ממשכי דרכו שעל ידו נתבטל הפילול ונעשה מצב של קירוב ואחדות בין כל החוגים דבני" שבנימי, החל מהקירוב והאחדות בין גדולי ישראל מכל החוגים, שהנהגתם בפועל ובגלוי היתה באופן ד"האמת והשלום אהב". כלומר: גם בזמנו של הצ"צ ה' חילוק בין החוגים דבני", "נהרא נהרא ופשטי", עד למחלוקת בעניני תורה, כולל גם בנוגע להלכה למעשה בפועל: אבל, בידח עם זה, ה' מצב של קירוב ואחדות בין גדולי ישראל מכל החוגים, שהיו מכבדים ומנעמים ז"ל בפועל ובגלוי, לעיני תלמידיהם ולעיני כל העם שבדור ההוא, ועל"ז נעשה קירוב ואחדות אצל כל בני", לא רק אהבת ישראל סתם, אלא באופן של אחדות. וענין זה צריך להתבטא גם בשמחת בית השואבה בלילה זה".

45) תשנ"ג שם ע' 180.

46) תשנ"ג שם ע' 180: "בנוגע לפועל "המעשה הוא העיקר": לא באתי אלא לזרז המזורזין שלאחרי כל מה שהחליטו בנוגע לפעולות דשמחת בית השואבה בלילה זה, יוסיפו כהנה וכהנה, הן במקום זה, והן בשאר המקומות, כולל ובמיוחד - הדגשת הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, לאחד את כל בני" בשמחת בית השואבה. ובפרט על ידי ההתכוננות וכו'".

47) שם: "ועל אחת כמה וכמה אנשי מעלה שבבני ישראל".

48) שיחת ליל ה' דחג"ס תשנ"ג התוועודיות ע' 1-180.

49) שם תשנ"ג ע' 180. וראה שם ע' 145: "כשעומדים ביום החמישי דשמחת בית השואבה (לאחרי שעבר כבר רוב ימי שמחת בית השואבה) ויודעים שישנם יהודים שלא השתתפו עדיין בשמחת בית השואבה - נשאלת השאלה: במשך ארבעת הימים הראשונים דחג הסוכות - היכן היית אתה, והיכן ה' אותו יהודי שעדיין לא פעלת עליו לשמוח בשמחת בית השואבה, וגם ביום זה (יום החמישי) אינך רץ למצוה", להביא עוד יהודים לשמחת בית השואבה!?

גם אם הנון חושב שיהודי זה שייך לסוג של "בריות", ואילו אתה הן תלמיד חכם ולמדן כו' (א"ג) גאנצער יא-טיבע-דאם", ועד שבמשך ארבע הימים הן שמח ורוקד ומריעש את כל הרחוב בשמחת בית השואבה, מי יזמה לך ומי ישוה לך - הרי, בתור תלמיד-חכם ולמדן כו' בודאי יודע אתה שיש "דבר משנה" שבה נאמר "הוי מתלמידיו של אהרן כו' אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"!

ובפרט כשמדובר אודות יהודי בעל זקן-שיבה שלמד (וזכר מה שלמד) ב"תומכי תמימים" בליובאוויטש, בזמנו של אדמו"ר (מוהרש"ב) ל"ע ובנו ממלא מקומו ל"ק מ"ח אדמו"ר [ועד"ז] (אם בזמנו כבר לא היתה תומכי-תמימים בליובאוויטש עצמה) בתומכי תמימים שבחצי כדור התחתון, בארצות הברית, שגם שם למד אצל משפיעים שהעמידוהו על דרך החסידות, אשר, כיון שקדושה לא זזה ממקומה", נשאר כל הענינים בתקפם אצל כל אלה שהיו בתומכי-תמימים, ייך געהאלטן אן דער קלייאמקע", ועאכ"כ אלה שלמדו בפועל, הרי בודאי שהנהגתם צריכה להיות ל"פ הוראת המשנה במסכת אבות - "מילי דחסידותא", הנהגה ל"פ מדת חסידות - "הוי מתלמידיו של אהרן כו' אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

50) ליל ה' דחג הסוכות תשנ"ג - התוועודיות ע' 180 הערה 31: "הרי, גם בנתיים צ"ל אצלו שמחת בית השואבה, וגם במעמד ומצב זה בכחו וביכולתו לפעול אצל כל בני".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרה"ר ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה מיניי נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה מיניי נפטרה בש"פ פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ר ר' אמיני וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובת בלינד: <http://www.moshiach.net/blind>

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

המעשה הוא העיקר

הושענא רבה

להוסיף בשמחת בית השואבה אפי' שיש עוד עבודות בליל וביום זה

א. יש להמשיך ולהוסיף עוד יותר בשמחת בית השואבה, אשר, עם היות שישנם עוד כמה עבודות בלילה ויום זה, הן בתורה, הן בעבודה והן בגמילות חסדים, הרי, גם ב"רגע כמימרא" בכחו של יהודי להכניס "עולם ומלואו".¹

מחלקים תפוח מתוק בדבש

ב. כפי שהסדר הי' פעם, הגבאים היו מחלקים תפוח מתוק [בדבש] לאלה שאמרו תהלים, ובשייכות לאמירת התהלים, ואכילת התפוח היתה - או מיד בסוכה כיון שגם אמירת התהלים היתה מלכתחילה בסוכה, ובאם לא, הרי (על כל פנים) היתה מיד ההחלטה שאכילתו תהי' בזמן שיוכלו לאכול מחוץ לסוכה, אם עד אז לא תמצא סוכה.²

עבודות היום היא בנוסף בזיכוי ישראל במבצע ד' מינים וכו'

ג. עבודת היום - [ש]היא באופן של "רבה" ריבוי עניני עבודה, ומהם: אמירת כל "משנה תורה" וכל ספר תהלים בליל הושענא רבה, כמנהג ישראל (תורה היא).³

ד. נוסף על הענינים שבכל ימי הסוכות, תפלה ולימוד התורה (בהוספה על כל השנה) כו', וזיכוי בני ישראל במבצע ד' מינים במשך כל היום כולו, שגם בענינים אלה צריכה להיות השתדלות יתירה מצד מעלת היום, שבו מקבלים "פתקא טבא" ("א גוטן קוויטל" - כלשון העולם).⁴

בודאי יש הכוחות שבזמן מועט יפעל כל ענין בשלימות

ה. אף שכל ענינים אלה דורשים משך זמן בכמות, נוסף על איכות הזמן - מתוך שימת לב, ובפרט בשייכות לתפלה (תוכן ההושענות) שהיא באופן של ביטול והתחברות להקדוש ברוך הוא, - הרי בודאי שהקדוש ברוך הוא נותן הכחות הדרושים שבזמן מועט בכמות יפעלו כל ענין וענין בשלימות.⁵

זאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ'ח ואילן, והוא על אחריות המלקט בלבד.

(1) משיחת ליל הושענא רבה תש"ג - התועודיות ע' 194: "היינו, שגם עניני הקדושה שבזמן רגיל (אפילו בימים שלפני זה בשנה זו עצמה) נעשים במשך ריבוי זמן, נעשים באופן ש"לא יעכבן כהרף עין", ברגע כמימרא, "בשעתא דחא וברגע דחא".

(2) ליל הושענא רבא תש"ב - שיחות קודש ע' 180. ראה שיחת ליל ה' חג הסוכות תשמ"ט - התועודיות ע' 161: "...ממנהג בליל הושענא רבה, שמחברים משנה תורה עם ספר תהלים, ללא הפסק ביניהם (אף שבכמה קהילות בישראל נוהגין להפסיק ביניהם באכילת תפוח מתוק בדבש)". ושם הערה 44: "אבל, בכל" מקומות לא קיימו מנהג זה (מסיבות שונות), ובפרט בחב"ד - שנזכרים ומחמירים ביותר שלא לטעום שום דבר מחוץ לסוכה, ולכן נמנעים מקיום המנהג דאכילת תפוח בין משנה תורה לתהלים, מפני גודל התיירא דציבורא שביציאה מביה"כ (עם ספרי התהלים) לסוכה כו', ובפרט כשאין סוכה גדולה כו' ש"כל ישראל" שנמצאים בביה"כ" זה יכולים להכנס בה. ויש להוסיף (ע"ד החיות) - שהולקות התפוחים שייכת לגבאים דביה"כ"ס, ואם יצטרכו לצאת לסוכה, הרי, מצד הענין ד"משנה מקום משנה מזל", יש לבחון המזל דכל מתפללי ביה"כ"ס ולמצוא נבאי מיוחד הראוי לסוכה, שהרי יתכן שהגבאי הראוי לסוכה הוא בודק לא אותו גבאי הראוי לביה"כ"ס וכו'".

(3) התועודיות תש"א ע' 148.

(4) "הערה 297: "גם אלה שנמצאים ב"עולם" מלשון העלם (והסתה) אשר, מבלי הבט על הנהגתם בימים שלפני, הרי, בידעם (ע"פ הלוח) שיום זה הוא "הושענא רבא" שבו מקבלים "פתקא טבא", משתדלים לעסוק בעניני היום".

(5) התועודיות תש"א ע' 148-9.

(6) התועודיות תש"א ע' 149: "ועד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, רבו" (לאמתיות), כפי שרואים במוחש שכאשר רוצים באמת, יכולים ברגע אחד לישות להפוך ולהעלות (עד לעילוי שבאיני-עוד) כמה שעות שלפני, ועאל"כ בב' רגעים, ועד לג' רגעים - בתלת זמני חזקה".

שמיני עצרת ושמחת תורה

לחיים קודם הקפות

א. כיון שעומדים ללכת ל"הקפות" - הרי, אף על פי שצריך להיות זהירות מיוחדת בנוגע לאחיזת הספר תורה בעת ההקפות, מכל מקום, ראוי ונכון שיאמרו "לחיים", ולחיים גדול...⁷

שמחה וריקודים בלי הגבלות

ב. כשמסיימים כל התורה כולה, [זו] שמחה הכי גדולה, שמקיפה ומאחדת את כל בני ישראל, האנשים והנשים והטף (כמנהג ישראל להביא ל"הקפות" גם את התינוקות [כמו לקריאת עשרת הדברות]).⁸

ג. מנהג ישראל שהשמחה דשמחת תורה גדולה יותר מהשמחה דסוכות ושמיני עצרת, עד כדי כך שרוקדים גם ברשות הרבים (ובאופן "אז די גאס אליין טאנצט מיט"), אפילו בעיר שאין רובה ישראל, ועל אחת כמה וכמה בשכונה ועיר שרובה ישראל.⁹

ד. ופשיטא, שאין צריך לשלול שהשמחה והריקודים לא יהיו באופן שרוקד בגלל שמכריחים אותו לרקוד, ובלית ברירה רוקד בנחת ובמתינות כו'. "עקב בצד גודל", כי אם, ששמח ורוקד מרצונו הטוב.¹⁰

ה. שמחת תורה הוא ענין בפני עצמו (לא רק המשך לימים שלפניו), שהשמחה שבו היא באין-ערוך לגבי השמחה בימים שלפני זה. ומזה מובן גם בנוגע ליום שמחת תורה עצמו, שכל רגע שבו הוא ענין בפני עצמו, שבו צריך להוסיף בענין השמחה עד להוספה שבאין-ערוך.¹¹

ו. בדורנו זה מיתוסף לגבי כל הדורות שלפני זה, ובדורנו גופא - בשנים הכי אחרונות במיוחד - שגם השמחה דשמיני עצרת היא באופן דפריצת כל המדידות והגבלות ממש!!¹²

כולם לתהלוכה

ז. [הנ"ל הוא] בפרט שמקשרים זאת עם היציאה לתהלוכות, גם מלשון הליכה והוספה "מחיל אל חיל". וכפי שהלכו גם בשנה זו לכמה וכמה מקומות, על כל פנים לג' מקומות, ושם שימחו רבים מישראל.¹³

(7) משיחת ליל שמחת תורה תש"ג - התועודיות ע' 220.

(8) ש"פ האזינו ל'ג תשרי תשמ"ט - התועודיות ע' 87 והערה 49 שם. ראה שיחת ליל שמחת תורה תש"א - התועודיות ע' 173: "ושמחה זו נמשכת וחודרת בכא"א מישראל, בכל מציאותו, עד לעקב שבוגל, שעל ידו נעשה הריקוד בגלים בשוה אצל כל בני, למגדול ועד קטן, האנשים והנשים (בעזרת נשים), וכן ה"טף, קטנים וקטנות, [ל"ק אדמ"ר שליט"א הביט לכיוון ילדה קטנה, ואמר:] כולל גם לידה קטנה שזכתה שהביאה בין האנשים, כדי להורות "דוגמא חי" גם לאנשים בעלי זקן-שיבה בנוגע לאופן השמחה והשירה כו' - כל זמן שלא שייך אצלה הענין "דחור באשה" (להיותה פחות מגיל שלש שנים וכו') וניכר שהיא צנועה נאה וחסדה וכו'".

(9) משיחת ש"פ ויך שבת שובה ו' תשרי תשמ"ט - התועודיות ע' 48. וראה שיחת ליל שמחת תורה תשמ"ח - התועודיות ע' 306-7: "בעמדת בליל שמחת תורה קודם הקפות - יש לעורר ולהדגיש ע"ד גודל מעלת השמחה והריקודים עם הס'ת בעת ההקפות, שצ"ל שמחה גדולה ביותר, יותר מהשמחה דשבעת ימי הסוכות, ויותר מהשמחה דשמיני, עד לטמחה שלמעלה ממדידה והגבלה". וראה הענין הישועה תש"א - הערה 32: "ולכן השמחה דשמחת היא באופן נעלה יותר מהשמחה דשמיני ושבעת ימי הסוכות, ועד שמצינו בהנהגת רבותינו נשיאנו שבשמע"צ היו מסוגרים בעצמם ("פארשלאסן אין זיך און פאר זיך") יותר מאשר שבעת ימי הסוכות (אף שצ"ל הכלל "מעלין בקודש" צ"ל הוספה בהשמחה) כדי להדגיש יותר מעלת השמחה דשמחת".

(10) ליל שמחת תורה תשמ"ח - התועודיות ע' 307: "בזהו גופא - לא רק שרוצה לצאת ידי חובתו, ובלשון הגמרא "פרוש מה חובתי ואעשה" (למודני מה עלי לעשות ואעשה), כי אם, שמחה וריקודים מתוך חיות והתלהבות כו' עד לשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה, כולל - למעלה ממדידה והגבלה הדבנה והשגה כו', שמחה שמצד העצם ממש".

(11) משיחת יום שמחת תורה תשמ"ט - התועודיות ע' 226-7: "בעמדתו בסימוני של שמחת... יכול מישוה לחשוב שאין עוד מה להוסיף בענין השמחה, לאחרי שכבר היתה השמחה בשלימותה... במשך כל שבעת ימי הסוכות ושמיני ורובו של שמחת. ועל זה אומרים לו: שמחת הרע בפ"ע וכו' [כפנים]. ומכיון שכן, הרי, גם כשמציאים בסימוני של שמחת, צריך לדעת שאין זו סיוע בלבד, אלא גם ענין בפני עצמו, ולכן, יש להוסיף עוד יותר בענין השמחה, והוספה לגבי השמחה דשבעת ימי הסוכות, שמע"צ ורובו של שמחת, עד לשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי. וביחד עם גודל מעלת השמחה למעלה מכל מדידה והגבלה - יש להמשיך עילוי זה על כל השנה כולה, כשיוצאים לעבודה בעיני העולם, כאמור, לגלות בהם את מציאותם האמתית, ש"לא נמצאו אלא מאמת המצא".

(12) יום שמחת תורה תש"ב - שיחות קודש ע' 206.

(13) יום שמחת תורה תש"ב - שיחות קודש ע' 210: "שבדור האחרון במיוחד, פעלו וחיידו (האט מען אופגעטאן) שכבר בשמיני עצרת נמצאים בשמחה גדולה ביותר.

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ר ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימינו נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימינו נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. ז. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ר ר' אמיני וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחי ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתינו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחיא אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ח. לפני הקפות מכריזים [הפסוק] "אתה הראת לדעת כי הוי' הוא האלקים", ונבחרו"ל] ג' פעמים (כמנהג חב"ד), ככל ג' הפעמים הקפות¹⁴, כליל שמיני עצרת, כליל וכיום שמחת תורה¹⁵.

ט. [לאחרי אתה הראת] מסיימים¹⁶ "אב הרחמים הטיבה כו" בחשאי ובמהירות [ובתור תפלה¹⁷, שלא ב"שטורעם"¹⁸ כבפסוקי אתה הראת, שענינם הוא "פסק"¹⁷], כדי להקדים ככל האפשרי ה"שטורעם" דאמירת הפסוק "ופרצת גו' ונברכו כך כל משפחות האדמה ובזרעך"¹⁶.

י. על פי מנהג חב"ד בשנים האחרונות מוסיפים לאחרי זה הפסוק "והי' זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך" [ג' פעמים¹⁹]²⁰.

יא. בהקפות דיום שמחת תורה [ש]נוהגים להקיף הטיבה שלש וחצי פעמים (ולא שבע פעמים) ככליל שמחת תורה כליל שמיני עצרת²¹.

רוקדים עם הספר תורה כפי שמעוטרים עם ה"כתרים"

יב. רוקדים עם התורה כולה וביחד עם ה"כתר תורה", כ"מנהג ישראל תורה היא" שרוקדים עם ספרי התורה כפי שמעוטרים עם ה"כתרים" שנעשו מכסף וזהב²².

שמחה גם בבתיים

יג. ידוע המנהג בקהילות ישראל שבשמחת תורה היו הולכים ומסבבים בכתים פרטיים, מבית לבית, ובכל בית היו אומרים "לחיים", טועמים מיני מזונות כו', ומנגנים ניגון שמח, עד לריקוד כו'²³.

יד. בימינו²⁴ אלו שלא רואים מנהג זה בפועל ממש - לא נשתנה בעצם הענין, [ש]ענין זה ישנו גם כיום, אלא, בצורה שונה - שבמקום ללכת לבתים הפרטיים, באים כולם - למקום אחד, מקום קדוש, בית הכנסת ובית-המדרש²⁴.

טו. במוצאי שמחת תורה מכריזים "ויעקב הלך לדרכו"²⁵.

ובפרט... וכמ"ש אדמ"ר חזק בסידורו קודם הקפות "וגם כי עשה כן בבה"כ שלו אם הולך לבה"כ אחר שלא נמרו ירנו וישמח ג' עמהם"²⁶.

14) ראה גם ד"ך תשרי בעת ה"יחידות" תנ"א התועדויות ע' 228: "ובזה גופא בהדגשה ג' פעמים כמנהג חב"ד לערוך הקפות ג' פעמים, מנהג שנקרא בסידור אדמ"ר "מנהג ותיקין" כו'. ועוד.

15) ש"פ נ"ל תשנ"ב התועדויות ע' 221 הערה 62: "לאחרי ולי' הנתינת כח (בכח) דשבת שובה... ודיה"כ"פ (שבסימוני מכריזים "הוי' הוא אלוקים" ד"ש). ובשו"ת לעה"ה 62: וגם בשמ"צ ושמ"ת (הקליטה דכל עניני חג הסוכות שבו מתגלים עניני ר"ה וי"ה), שלפני הקפות מכריזים הפסוק "אתה וכו'".

16) שיעת יום שמחת תורה תש"נ: "ומזה באים לפסוקי ה"ז בפסוקי "אתה הראת" שאומרים לפני הקפות "כי מציון תצא תורה דבר ה' מירושלים", תיכף ומיד ממש. ולאח"כ מסיימים "אב הרחמים הטיבה כו'".

17) ראה שיעת ליל שמחת תורה לפני הקפות תש"ב - שיעות קודש ע' 200: "ואח"כ מוסיפין "אב הרחמים" בתור תפלה (נוסף על אמירת הפסוקים שלפני זה, שענינם הוא "פסק", ולא תפלה".

18) ליל שמחת תש"נ - התועדויות ע' 184: ולאחרי הפסוק האחרון מוסיפים ואומרים (אף שלא ב"שטורעם" כבפסוקי אתה הראת) "אב הרחמים וכו'".

19) ראה שיעת ליל שמחת תורה לפני הקפות תש"ב - שיעות קודש ע' 200: "וכמנהג חב"ד שלאחר מכן מוסיפים: [להתחיל ל"כ אדמ"ר שליט"א לומר דפסוקי הקפות הידוע]: "והי' זרעך... [ולאחרי אמירתו ע"י כל הקהל, אמרו ל"כ אדמ"ר שליט"א פעם שלישית]: וכו'".

20) משיחת ליל יום שמחת תורה תש"נ - התועדויות ע' 211. וראה שם ע' 226. ראה שיעת יום שמחת תורה תש"נ - התועדויות ע' 235-6: "ומזה באים לפסוקי ה"ז בפסוקי "אתה הראת" שאומרים לפני הקפות "כי מציון תצא תורה דבר ה' מירושלים", תיכף ומיד ממש. ולאח"כ מסיימים "אב הרחמים הטיבה כו' בחשאי ובמהירות, כדי להקדים ככל האפשרי ה"שטורעם" דאמירת הפסוק "ופרצת גו' ונברכו כך כל משפחות האדמה ובזרעך".

21) משיחת ליל יום שמחת תורה תש"נ - התועדויות ע' 208: "שבזה מודגש שפועלתן של ישראל בענין ההקפות אינה אלא "מחצית" בלבד ("חצי" משבע הקפות), ואילו ה"מחצית" השני' דהקפות נעשית ע"י הקב"ה (ע"ד ובדומת הענין ד"מחצית השקל", שפועלתן של ישראל היא "מחצית" בלבד, וה"מחצית" השני' נעשית ע"י הקב"ה ובצירוף שניהם נעשה "שקל הקדש").

22) משיחת יום שמחת תורה תש"נ - התועדויות ע' 234.

23) ליל שמחת תורה תשמ"ח - התועדויות ע' 301.

24) ליל שמחת תורה תשמ"ח - התועדויות ע' 301: "...ולעיר שגם בימינו אלו... לא נשתנה בעצם הענין, אלא בצורה בלבד... באים כולם... האנשים והנשים והטף... ובפרט בנר"ד, ביה"כ"ס וביה"מ"ד של ל"כ מר"ח אדמ"ר נשיא דורנו, ושמונים בשמחת התורה כולם יחדיו".

25) ש"פ בראשית תש"נ - התועדויות ע' 308-10: "חודש תשרי הוא "מרוגה במועדו", שלכן, מערב יוה"כ אין אומרים תחנון עד סימונו של חודש תשרי, ובמשך כל חודש תשרי עיקר עבודתו של יהודי בעניני קדושה.

טז. בארץ ישראל מוסיפים, כמנהג אנ"ש הקפות שניות, שהשמחה בהם היא למעלה מהשמחה בהקפות שלפני זה, ע"ד ההוספה שבשמחת תורה לגבי שמיני-עצרת, כמנהג ישראל, שהשמחה בשמחת-תורה היא שלא-בערך יותר מהשמחה דשמיני עצרת²⁶.

להמשיך את תשרי על ובכל השנה כולה

יז. ביום שמחת תורה, סיום וחזרתם כל מועדי חודש תשרי, על מנת להמשיכם בעבודה ד"ויעקב הלך לדרכו" על ובכל השנה כולה צריך להיות הדגשה יתירה ע"ד ענינה המיוחד של שנה זו, "שנת נסים", נס הגאולה האמיתית והשלמה²⁷.

יח. [לכן], היציאה לעבודה בעניני העולם חדורה בהידיעה וההכרה שהעולם מצד עצמו הוא במעמד ומצב ש"לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה" כפי שמתגלה (על ידי מעשינו ועבודתינו) בנס הגאולה על ידי משיח צדקנו²⁷.

יט. ובאותיות פשוטות - [ש]עבודתו של יהודי [צריך להיות] חדורה בדיעה שמיח צדקנו בא תיכף ומיד, "היום" ממש, וביחד עם זה, אין זה בסתירה לעבודה מסודרת כפי שמתחייב מצד גברי העולם - כיון שהעבודה היא לגלות את המציאות האמיתית דהעולם עצמו²⁸.

נהוג להזכיר ולעורר על קרן השנה וחת"ת

כ. נהוג לעורר ולהזכיר בשמחת תורה אודות "קרן השנה", אשר, עם היות שנמצאים כבר לאחרי ראש השנה, הרי, מכיון שזוהי קופה כללית, נותנים ממנה גם עבור אלו שיתרמו בימים שלאחרי זה²⁹.

כ. כמה וכמה נתנו כבר עבור "קרן השנה", כפי שידועים מאלו שנתנו לכאן אף שאין זה ענין עיקרי ותבוא עליהם ברכה, שהרי, כל הזריז קודם לברכה³⁰.

כא. יש לעורר ולהזכיר גם אודות השיעורים השווים לכל נפש, שיעורי חת"ת, כנהוג בכל שמחת תורה³¹.

משא"כ חודש מרחשון הוא בצקה ההפכי שאין בו ימים טובים (מלבד ראש חודש, אלא ש"ח ה"ע בפ"ע כו'), ובו מתחילה העבודה בעניני העולם, כמודגש בשמו מרחשון, מלשון "מר מדל" טפת הגשמים, ע"ש התחלת תקופת הגשמים, שבהם תלוי העבודה דחרישה חריעה כו'... והוא תוכן ההכרה "ויעקב הלך לדרכו" בסימונו של חודש תשרי "ויעקב" דוקא, כי, השם "ישראל", שם המעלה, קשור בעיקר עם העבודה בעניני קדושה, ואילו "ויעקב", מלשון עקב, מורה על הידיעה לעסוק בעניני העולם, והוא גם הידיק "ויעקב הלך לדרכו", דרך שלו, שזוהי העבודה בעניני העולם שמתחילה בחודש מרחשון.

יש לקשר זה עם פתגם ל"כ מר"ח אדמ"ר נשיא דורנו שבחודש תשרי קונים ה"סחורה" עבור כל השנה כולה, ובחודש מרחשון, ששמחת ה"סדר ד"ויעקב הלך לדרכו", "פאקט מען פאנאנדער" ה"סחורה" שהיתה "פארפאקט" במשך חודש תשרי.

ובפרטיות יותר - יש בזה כמה שלבים ודרגות... ולאח"כ ניתוסף עוד יותר בחג הסוכות, עד לשמ"צ, שבו משתקפים ובאים בקליטה בפנימיות כל עניני ר"ה, וניתוסף עוד יותר באופן של פריצת גדר ביום שמחת, והערה 62: ובארץ ישראל באותו יום, ולכן, במוצאי וכו'.

וראה ש"פ בראשית תש"נ הערה 1 - התועדויות ע' 284: "וראה לק"ש (חט"ו ע' 259 ואילך. ח"כ ע' 266 ואיק. 556. ש"פ), שיש כמה מדרגות ושלבים בהעבודה ד"ויעקב הלך לדרכו". ובפרטיות: לאחרי תק"ש ב"ה (ע"פ פירוש השלכות ב"שנה שרשה מתחלתה מתעשרת בסופה", ש"ממעשרת" היא לאחרי תק"ש), במוצאי יוה"כ"פ (המשך וככה תר"ז רפ"א), במוצאי שמחת, במוצאי שבת בראשית, ב"ח חשון, לאחרי ר"ח חשון (כי ר"ח אינו יום המעשה), לאחרי ז' חשון.

26) יום שמחת תורה תש"ב - שיעות קודש ע' 206.

27) משיחת ליל יום שמחת תורה תש"נ - התועדויות ע' 212.

28) משיחת ליל יום שמחת תורה תש"נ - התועדויות ע' 213: "כפי שנאמר לישראל שכעשנו לעם, במתן-תורה: "אתה הראת לדעת גו' אין עוד מלבדו", שצריכים לגלות בעולם מציאותו האמיתית ש"אין עוד מלבדו".

29) משיחת יום שמחת תורה תשמ"ט - התועדויות ע' 246: "ע"ד שמינינו במחצית השקל שנתורמים גם על הענין לגבות".

30) שבת בראשית (ב) המשך לשמחת תשמ"ח - התועדויות ע' 363: "קרן השנה", מתחיל כבר ב"ה, כידוע ומפורסם, ואכן, כמה וכמה כו'".

31) משיחת יום שמחת תורה תשמ"ט - התועדויות ע' 246. להעיר משיחת יום שמחת תורה תש"ב - שיעות קודש ע' 212: "...ולכול ובמיוחד - ההחלטה דאמירת חול"ת, שכן ביום זה מתחילים מחדש את השיעור חומש מ"ב ראשית ברא אלקים גו'... בעמדתו עתה בהכנה לברית-המזון - יש להזכיר עוד הפעם אודות שיעורי חול"ת". שם ע' 213: "לפני הסיום יש להזכיר עוד הפעם אודות שיעורי חול"ת". שם ע' 214: "לאחרי ברכת המזון נעמד ל"כ אדמ"ר שליט"א מלא קומתו ואמר: להזכיר עוד הפעם בנוגע לשיעורי חול"ת כו'".

מוקדש לכ"ק אדמ"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ח ר' יהודה ב"ר אתרו ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"פ פ' ויגטר, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ח ר' אמיתי וזוגתו מרת פיגא שרה באישיתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד